Славкові,
що з квартири сорок,
велосипед
купили вчора.

Він зразу
в двір його потяг,
прудкого та дзвінкого,
все хизувався ним,
та нас
не підпускав до нього.

Просив Юрко:
— Ну дай хоч раз
проїду метрів двісті!
А він Юркові:
— Ач який!
Свого купи та їзди.

І я просив.
Та він:
— Моє! —
і нам кататись
не дає...

Ну й що, нехай!
А ми зате
разом в кіно ходили,
разом у нашому дворі
співали, скільки сили,
а потім
грали у квача,
аж поки вечір не почавсь.

А що Славко?
Він сам-один
сидів з велосипедом
і вже кататись
не хотів.
Отак йому і треба!